

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709833456/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Man Huset naaer, og i D i o n e s Seng  
 Den dyrebare Byrde ned man lægger;  
 Med lette Puder man ham let bedækker,  
 Mens efter Doktor flyver bort en Dreng.  
 Men C h a r l e s drager Aanden tung og eng;  
 Den urofulde Hvirken ei ham vækker,  
 Og ei hans Sjæl, bevidstløs, kan fornemme  
 Den ømme Klage fra D i o n e s Stemme.

Thi raadvild hun ved Leiet længe stod;  
 Men nu med Rosenvand hun ham bestænker,  
 Og Pigen, som af Skræk paa Huusraad tænker,  
 Paa Munden lægger Salt og Peberrod,  
 Da — Fangen lig, der bryder tunge Lænker,  
 Hans Bryst sig løfter, og mens Purpurblod  
 Skød frem i Kinderne, hans Blik sig hæver:  
 Forandret det omkring i Stuen svæver.

Thi for hans Aand, som Alt i Drøm befragter,  
 Omformes Alt ved Feberphantasi;  
 Han troer, at Dødens Nat han dvæled i,  
 At, nys til Livet kaldt af Lysets Magter,  
 Han Skyggeriget vandret er forbi;  
 Og gjennem Taagen, som for Øiet lagt er,  
 Han skuer alt i Lysets Morgenrøde  
 Den første Engel komme sig imøde.

Han strækker Haanden mod D i o n e n,  
 Dog magtesløs den falder ned paa Dækket;  
 Tilbage synker Hovedet, og svækket  
 Han selv i Stummer vugges ind igjen.  
 Men tanketuld, bevæget og forskrækket  
 D i o n e hefter Blikket paa sin Ven,  
 Og medens friske Taarer Øiet vande,  
 Hun stryger med sin lette Haand hans Pande.

Det var en farlig Stilling, ei jeg negler,  
 Her horte Kulde, Aar og Fatning til;  
 Thi kun Medlidenhed er daartig Vægter,  
 Hvor Hjertetyven Amor er paa Spil.  
 Naar først han stjaalet har, han sætter Ild,  
 Og hvis ei Luen strax man dæmpe mægter  
 Ved Hensyn, Klogskab, Hjertets Sammenklemmelse,  
 Da voxer op til Qval hver sød Fornæmmelse.